

Nejlepší investice

Význam biblického desátku

Radim Passer

20

20. Radim Passer

Nejlepší investice Význam biblického desátku

Přeji vám hezký a příjemný dobrý večer. Vzpomněl jsem si na jednu příhodu z dětství. Když jsem zlobil, tak mě rodiče strašili, že na mě přijde zlý myslivec. A vzpomínám si, že jako dítě jsem neměl moc rád myslivce. I dnes večer vám chci popřát milost a pokoj od našeho nebeského Otce a Pána Ježíše Krista. Včera jsme odhalovali v Bibli téma, které je důležité, které není jednoduché na pochopení. Pečeť Boží nebo znamení šelmy. Proroctví o nedaleké budoucnosti. Z Božího slova jsme mohli pochopit a porozumět, že tento svět bude polarizován, že vlastně těsně před příchodem Ježíše Krista budou jen dvě cesty, dvě možnosti. Život věčný nebo věčný zánik. A která z nich se nás bude týkat, bude záviset jenom na našich vlastních postojích. Jestli budeme věrni Pánu Bohu anebo nikoliv.

Dnešní téma nenavazuje na to včerejší. Dnešní téma je „Nejlepší investice“ z podtitulem „Význam biblického desátku.“ Můžeme také říci moderním jazykem jakýsi finanční inženýring podle Bible. I dnes budeme studovat Boží slovo, a tak poprosím na úvod, skloňme naše hlavy ke krátké modlitbě.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl poděkovat za to, že ty jsi Stvořitelem všeho na nebi i na zemi, a že všechny dary, které nám dáváš máme od tebe. Tak tě chci i dnes večer prosit, aby skrze Ducha svatého, když budeme studovat Bibli jsi nám dával moudrost, abychom dokázali porozumět tomu, co nám k tomuto dnešnímu tématu ty chceš říci. Děkujeme ti za to ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Možná to někoho překvapí, ale Ježíš Kristus mluvil často o penězích. Šestnáct z jeho třiceti osmi podobenství, tj. více než 40 %, se zabývalo tím, jak zacházet s penězi a majetkem. Ve čtyřech evangeliích Matouše, Marka, Lukáše a Jana se každý desátý verš, tedy 288 veršů, přímo zabývá tématem peněz a našim vlastnictvím. Existuje asi 500 veršů v Bibli o modlitbě. Dalšíh přibližně 500 veršů o víře. A překvapivě 2000 veršů o penězích a majetku. Z toho můžeme porozumět, že peníze musejí být z toho Božího úhlu pohledu důležitou hřivnou, kterou Pán Bůh svěruje lidem do správy. Bůh ale nechce, abychom si kvůli penězům dělali nepřiměřené starosti. Bůh nás vybízí, abychom jemu důvěřovali, že

on se postará o naše všední potřeby. Mnoho lidí dnešní společnosti tráví dost času tím, že si dělají příliš velké starosti, týkající se peněz. Jestli a jak budou schopni vydělat si dostatečnou sumu a zaplatit tak všechny výdaje, které potřebují nebo chtějí uskutečnit. Tato starost souvisí s naším přirozeným strachem z budoucnosti. Otázky, které si častokrát můžeme pokládat: Budeme mít z čeho žít, až budeme v důchodu? Co se stane, až zestárneme nebo onemocníme a nebudeme moci dále pracovat? Lidé hledají něco stabilního a trvalého. Ale kde můžeme najít bezpečí pro přítomnost i budoucnost?

Bůh nás vede k tomu, abychom mu ve všem důvěřovali. Náš první dnešní text je z Matoušova evangelia. „**Nemějte starost a neříkejte: „Co budeme jíst? Co budeme pít? Co si budeme oblékat? ...Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete.“** Mat. 6:31-32. Podívejme se tedy na Boží plán zabezpečení našich potřeb. Vše začalo dávno, ještě v zahradě Eden. Planeta Země právě vyšla z rukou Stvořitele ve vší kráse, dokonalosti a slávě, která se našim lidským, dnešním jazykem snad ani nedá popsat. Tahy Mistra – umělce, toho největšího dizajnéra vesmíru, vítali oko při každém jeho pohledu. Velkolepý východ slunce měl konkurenci pouze ve chvíli, kdy nastává dech beroucí západ slunce. Nádherné květiny všech barev a kvetoucí révy přinášely rozkoš všem smyslům. Stromy se prohýbaly pod tíhou lahodného ovoce všeho druhu. Zpěvaví ptáci naplňovali vzduch svými melodickými písněmi a zvířata si beze strachu hrála na bohatých loukách. Potoky a jezera hrály a žily krásně zbarvenými rybami. Ale bylo tam ještě mnohem víc. „**A Hospodin Bůh vysadil zahradu v Edenu a postavil tam člověka, kterého vytvořil.“** 1. Moj. 2:8. Někde uprostřed nádhery a krásy nově narozeného světa navrhl Bůh domov pro Adama a Evu. Pro první lidi na této zemi.

Ani ten nejluxusnější domov na naší zemi se nedá srovnat s tím původním domovem v zahradě Eden. Bůh jim poskytl nejen krásný příbytek, ale dal jim také poučení o potravě, kterou jim poskytl. „**Dal jsem vám na celé zemi každou bylinu nesoucí semena i každý strom, na němž rostou plody se semeny. To budete mít za pokrm.“** 1. Moj. 1:29. A tak Adam a Eva logicky nemuseli platit nájem. Nemuseli se hrozit daní. Nemuseli používat žádné zámky a klíče. Nemuseli se obávat vandalů a zlodějů. Neznali žádné nemocnice ani lékárny. Dokonce nepotřebovali ani dopravní prostředky, šatní skříně, lednice, spižírny a ani popelnice. Těšili se z dokonalého zdraví a stálého mládí v plné síle. Radovali se ze vzájemných trvalých vztahů a z nekonečné Boží lásky. Bůh chtěl, by se o toto požehnání dělili s druhými, a tak jim řekl: „**Plodte a množte se a naplňte zemi, podmaňte ji a panujte.“** 1. Moj. 1:28.

Jako lidé jsme správci Božího vlastnictví. To je důležité pochopit, že jako lidé nejsme vlastníci, ale správci. Byl to Boží záměr, aby planetu zemi obývala jedna veliká, šťastná a zdravá lidská rodina. Bůh také věděl, že lidstvo by mělo mít co na práci, tedy činnost, ze které by sami lidé měli radost. „Tak řekl Adamovi a Evě: „**Panujte nad mořskými**

rybami, nad nebeským ptactvem, nade vším živým, co se na zemi hýbe.“ 1. Moj. 1:28. A dále ještě je napsáno: „Hospodin Bůh postavil člověka do zahrady v Edenu, aby ji obdělával a střežil.“ 1. Moj. 2:15. Vše na světě patří Bohu, který správu nad touto zemí svěřil lidem. Bůh je majitel a my lidé jsme správci a máme se starat o Boží majetek. A možná, jak by dodala současná česká legislativa, máme se starat o Boží majetek s péčí řádného hospodáře. Bůh říká prostřednictvím krále Davida: „Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí.“ Ž. 24:1. Tak tedy logicky, my všichni jsme Božím vlastnictvím. V Bibli čteme: „Všechna lesní zvěř mi patří i dobytek na tisíci horách, v horách vím o každém ptáku, polní havěť též mám kolem sebe.“ Ž. 50:10. Bůh nám také dává schopnosti získávat peníze, finanční prostředky. My ve skutečnosti ale nevlastníme nic. Svět patří Bohu. A jako Stvořitel, má Bůh pohledávku na našem majetku a na našich životech. Na našich životech proto, že On nám je propůjčil. V Bibli můžeme číst: „Pamatuj na Hospodina, svého Boha, neboť k nabytí blahobytu ti dává sílu on, aby utvrdil svou smlouvu, kterou přísahal tvým otcům, jak tomu je dnes.“ 5. Moj. 8:18. Websterův Slovník nového světa definuje správce jako „člověka, který jedná jako dozorce nad financemi a majetkem druhé osoby.“ Když někdo dnes vstupuje do vztahu správcovství, potřebuje vědět, co od něj vlastník očekává. A s tímto porozuměním přistupoval Bůh k Adamovi, jak to zaznamenává Bible. Bůh řekl prvním lidem: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti.“ 1. Moj. 2:16-17. Bůh tímto způsobem zkoušel lásku a věrnost prvního člověka.

Adam a Eva mohli jíst ze všech ostatních stromů v zahradě, ale neměli jíst ovoce z tohoto konkrétního jednoho stromu. Uposlechnutím Boha by ukázali, že uznávají jeho vlastnictví. Pokud by byli věrnými správci a zachovali by věrnost Bohu, žili by navěky ve světě, který byl rájem. Adam a Eva selhali v této jedné, možná z našeho dnešního pohledu jednoduché zkoušce, kterou jim Bůh uložil. Nebyli tak tedy věrnými správci a ztratili vše. Ztratili svůj domov v zahradě Eden, ztratili svoji nesmrtelnost, ztratili lásku, štěstí, bezpečí. Ztratili čisté svědomí a také ztratili procházky a hovory s Bohem tváří v tvář. Z královské hodnosti tak padli do otroctví.

My víme, kdo za tím vším stál. S jakým zákeřným zadostiučiněním ten vzbouřený anděl, který doufal, že navždy získá plnou kontrolu nad novou a krásně stvořenou zemí. Přesto ale vláda satana byla rozbita vstupem Krista na naši zemi přibližně o 4000 let později. Satanův plán byl, že podvede Božího Syna stejně snadno, jako podvedl Adama a Evu. Satan čekal na situaci, kdy se Ježíš čtyřicet dnů postil. U Matouše můžeme číst tento text: „Pak satan vzal Ježíše na velmi vysokou horu, ukázal mu všechna království a řekl mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Mat. 4:8-9. Satan doufal, že naláká Ježíše na království tohoto světa, ale neuspěl. Hřích se také překládá

jako minout se cílem. Znamená to, že člověk nebo tento původně vzbouřený anděl, když se oddáme hříchu, tak ztrácíme svým způsobem i soudnost. A tak satan doufal, že naláká Ježíše na království tohoto světa. Chvála Bohu za to, že se mu to nepovedlo. Jaký paradox, když si uvědomíme, že satan nabízel zboží, které nebylo jeho, neboť tuto planetu ukradl podvodem a lstí. Ježíš se nesnížil k tomu, aby prodal svůj vztah se svým Otcem za svět bohatství a jasu. A tak satanův konečný úděl byl navždy zpečetěn na Golgotě. Kristovou smrtí na kříži byl satan definitivně a s konečnou platností poražen. A také Ježíšova smrt na kříži umožnila budoucí obnovu této země. A tak všechno co jsme, všechno, co máme, bylo umožněno věčným darem Ježíše Krista lidské rodině. Ať už ho milujeme nebo ne, naše životy a všechn náš majetek je jeho vlastnictví. On je nejenom naším Stvořitelem, ale Ježíš Kristus je také naším Vykupitelem. A my jsme stejně tak, jako Adam s Evou, správci toho, co nám Bůh svěruje. Otázka, kterou si teď můžeme položit je: Co od nás tedy Bůh očekává? V Bibli je psáno: „**Od správců se nežádá nic jiného, než aby byl každý shledán věrným.**“ 1. Kor. 4:2. A tak jsme správci Božího daru života, protože největším ze všech Božích darů je právě samotný život. Apoštol Pavel prohlašuje: „**Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, všemu dává život, dech i všechno ostatní.**“ Sk. 17:24. A tak náš život, jak můžeme pochopit, vznikl díky Boží tvůrčí moci. Ale Bůh nejenom že nám dal život, ale on náš život také udržuje. Každý tep srdce, každý nádech, každý puls našeho těla, jsou darem od Boha. Pavel napsal Římanům: „**Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť. To ať je vaše pravá bohoslužba.**“ Řím. 12:1. A tato živá oběť znamená nepředstírané odevzdání se Kristu. To, že on vede naše životy. Kristus je naším příkladem. Můžeme číst text: „**Když Ježíš byl na zemi, procházel zemí a všem pomáhal.**“ Sk. 10:38. A tak Boží slovo nás vyzývá, abychom následovali jeho příklad nesobecké služby.

Mimochodem, jaká hřivna nebo jaké obdarování si myslíte, že je nejdůležitější? Jaká hřivna, kterou nám Pán Bůh svěruje, je tou nejdůležitější? Nebudu vás napínat. Je to náš čas. Čas, který nám Bůh propůjčuje. Jsme správci času, který máme od Boha a jsme také zodpovědní za to, jak s ním zacházíme. Někdo řekl, že čas je to, z čeho se skládá život. A autor Žalmu, král David, žádal Boha: „**Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.**“ Ž. 90:12. Mrhat časem znamená mrhat životem. A tím maříme dar, který dal sám Bůh každému člověku. Každý člověk má stejný počet hodin dne. Stejný počet minut v těchto hodinách. A také každý člověk bude veden k zodpovědnosti za to, jak se rozhodl tento čas naplnit. Bůh od nás očekává, že náš čas budeme využívat moudře. Všechn náš čas náleží Bohu a on žádá, abychom mu zasvětili i jeden den v týdnu, sedmý den, pro společenství s ním. Abychom zasvětili čas studiu jeho slova. To je stejně tak, jako když člověk nemá fyzickou potravu, pak umírá hlady. Pochopitelně, stejně to

platí i v duchovní oblasti. Když nemáme duchovní potravu, tak duchovně umíráme hlady. Tak Pán Bůh nás zve, abychom odložili všední pracovní tlaky v jeho svatý sobotní den, který požehnal a oddělil, abychom odložili nakupování a světské zájmy a připomínali si ho jako svého Stvořitele a Vykupitele. Nemáme se však zaměřit na používání našich obdarování a našich talentů, tedy hřiven pro to, abychom získali chválu lidí a snad ani proto, abychom hledali jakési zásluhy u Boha. Tato hřivna je nám svěřena proto, abychom mohli být požehnáním pro druhé lidi. V Novém zákoně je pěkný text v souvislosti se správčovstvím. Apoštol Pavel inspirován Božím duchem zapsal: „**Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nebyl dostal?**“ 1. Kor. 4:7. Také jsme správci peněz, které nám Bůh svěřil. U Matouše je zaslíbení. „**Hleďte především jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.**“ Mat. 6:33. A když to tak děláme, zjistíme, že Bůh žehná našim každodenním potřebám.

Kromě toho, že Bohu dáme svůj čas, z Bible zjišťujeme, že zasvěcení Bohu zahrnuje i to, že mu vrátíme část našich příjmů. Jednoho dne se dostal Abrahamův synovec Lot se svou rodinou do zajetí. Zajal je nepřátelský kmen. A když se tato zpráva dostala k Abrahamovi, rozhodl se zachránit Lota a ostatní členy jeho rodiny. Modlil se k Bohu, aby byl s ním, a aby mu dal úspěch při této akci. A Bůh byl s ním. Lot se svou rodinou byli zachráněni a vrátili se i s poklady nepřátel. Když se Abraham tehdy blížil k Sodomě, naproti mu šel Sodomský král a naléhal na něj, aby si poklady nechal, a aby vrátil zajatce. Abraham ovšem odmítl nechat si cokoli pro sebe. Pak se tam objevuje jméno Melchisedech, jehož Boží slovo nazývá knězem Boha Nejvyššího. A ten přinesl Abrahamovi jídlo a požehnal mu. Potom můžeme číst, že Abraham mu dal „**desátek ze všeho.**“ 1. Moj. 14:20. Když Abraham vysvobodil Lota, chtěl vyjádřit svou vděčnost za Boží pomoc a zároveň tím uznat Boží vlastnictví a požehnání. O 150 let později vyjádřil svou vděčnost Bohu stejným způsobem Abrahamův vnuk Jákob. Jákob utíkal před svým nahněvaným bratrem, cítil se úplně sám a měl strach. Zoufale toužil po Boží ochraně. Ale cítil se provinile za to, že okradl svého bratra Ezaua, své dvojče. Jákob ho neokradl o majetek, ale o požehnání pro prvorozeného syna. Jákob se bál, že ho Bůh opustil, a že mu neodpustí. S hlubokou lítostí Jákob vyznal své chyby Bohu. Pak unaven padl na zem a usnul. „**Měl sen, hle na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.**“ 1. Moj. 28:12. Když se Jákob probudil, věděl, že ve snu k němu promluvil Bůh, a že mu Pán Bůh přislíbil vedení a ochranu. Hluboce to Jákoba dojalo a vděčně slíbil Bohu: „**A ze všeho, co mi dáš, odvedu ti poctivě desátky.**“ 1. Moj. 28:22.

Král David to cítil podobně, když se zeptal: „**Jak se mám odvděčit Hospodinu, že se mne tolikrát zastal?**“ Ž. 116:12. Snad každý z nás přemýšlel někdy o tom, jak poděkovat Bohu za jeho neuvěřitelnou

dobrotu a požehnání. Každý by měl někdy přemýšlet o tom, zda stačí pouhé „Děkuji.“

Biblický princip správcovství poskytuje také praktický způsob vyjádření ocenění Bohu za všechna jeho požehnání. Jákob řekl, že vrátí Bohu desetinu, nebo desátek ze všeho, co přijal. Stejně, jako to udělal jeho děd Abraham. První psané pokyny ohledně desátků, tedy ohledně vrácení desetiny Bohu, jsou zaznamenány ve 3. Mojžíšově. „**Všechny desátky země z obilí země a z ovoce stromů budou Hospodinovy, jsou svaté Hospodinu.**“ 3. Moj. 27:30. Když vrátíme Bohu desátek, znovu a znovu nás osloví skutečnost, že Bůh je Stvořitelem, že je Bůh zdrojem všeho požehnání. Otázkou možná je: A k čemu vlastně ten desátek Bohu slouží? I to nám Bible vysvětluje. „**Léviovcům dávám v Izraeli za dědictví všechny desátky za jejich službu, neboť oni konají službu při stanu setkávání.**“ 4. Moj. 18:21. Napříč Biblí se můžeme dozvědět, že desátky vždy podporovaly Boží dílo. V Novém zákoně apoštol Pavel vysvětluje. „**Což nevíte, že ti, kteří slouží ve svatyni, dostávají ze svatyně jídlo, a ti, kteří přisluhují při oltáři, mají podíl na obětech? Tak i Pán ustanovil, aby ti, kteří zvěstují evangelium, měli z evangelia obživu.**“ 1. Kor. 9:13-14. Ježíš Kristus potvrdil desátkový systém, když káral zákoníky a farizee za jejich úzkoprsý přístup k náboženství. Ježíš jim říká: „**Odevzdáváte desátky z máty, kopru a kmínu, a nedbáte na to, co je v Zákoně důležitější: právo, milosrdenství a věrnost. Toto bylo třeba činit, a to ostatní nezanedbávat.**“ Mat. 23:23. Může nás napadnout, jak jen bychom mohli dát desátek z našeho příjmu Bohu? To je možná otázka, kterou si nejeden člověk v souvislosti s tím může položit. Je mnoho lidí, kteří se rozhodli důvěřovat Božímu vedení a Boží moudrosti a vrátit Bohu desátek. O nějaký čas později nadšeně svědčili o zázraku, který se stal v jejich životě. Oněch zbývajících devět desetin se zvláštním způsobem rozmnožilo víc, než těch původních deset desetin kdykoliv před tím. A tady je tajemství onoho finančního zajištění. To je tajemství Božího finančního inženýringu. Lidé mohou ale někdy namítnout, zda desátkový systém není jen pro Židy? Ale můžete se na takovou otázku zeptat: „A je snad požehnání nebes také jenom pro Židy?“ Osobně jsem prožil s desátky mnoho pěkných zkušeností. O jednu bych se s vámi rád podělil.

Příběh:

V letech 2006-2007 jsme připravovali asi největší obchod naší firemní historie. A tehdy jsem v r. 2006 Pánu Bohu slíbil, že chci zdvojnásobit desátek, který bych chtěl odvést. Když vám to přiblížím v abstraktních číslech, tak jsme plánovali, že v r. 2007 vyděláme 100. Takže za normálních okolností by byl desátek 10. Ale já jsem slíbil, že odevzdám 20. Když o rok později se ten obchod uskutečnil, tak místo toho, aby náš profit byl 100, tak byl 200. Takže Boží dílo, místo původních deseti procent ze sta, tedy deset, mohlo tímto způsobem

dostat čtyřikrát tolik čtyřicet a pro nás, místo očekávaných 90, zůstalo 160.

Tím chci jenom říci, že s Pánem Bohem já osobně prožívám úžasné zkušenosti i v oblasti podnikání.

Můžeme si vzít příklad tohoto muže, který se jmenuje Eduard, který udělal krok víry a zavřel svůj podnik v sobotu, v nejproduktivnější den v sezóně. Jeho odměnou bylo, že se mu zvýšila tržba během ostatních šesti dnů v týdnu. Osobně znám i mnohé další zkušenosti, které svědčí o tom, že Pán Bůh dodržuje své sliby. Pokud my jsme věrní, tak se můžeme spolehnout na to, že Bůh vždycky dodrží jeho část úmluvy. A takoví věrní křesťanští správci objevili z první ruky požehnání, která jsou zaslíbena u proroka Malachiáše. „**Přinášejte do mých skladů úplné desátky. Až bude ta potrava v mém domě, pak to se mnou zkuste, praví Hospodin zástupů. Neotevřu vám snad nebeské průduchy a nevyleji na vás požehnání? A bude po nedostatku.**“ Mal. 3:10. Bůh říká, že desátek ze všeho, je pro něj svatý. On nám dává tu možnost, abychom mu vrátili ze všeho jen desátek. Tak zkouší naše správcovství, aby viděl, jestli ctíme a jestli uznáváme jeho vlastnictví.

Jestliže to odmítneme, můžeme se podívat, co k tomu Bible poznamenává: „**Ptáte se: „Jak tě okrádáme?“ Na desátcích a na obětech pozdvihování.**“ Mal. 3:8. Zatímco tedy desátek, neboli desetina našeho příjmu, kterou vracíme Bohu, je oddělena pro Hospodina, tak nikdo, kdo má ty možnosti, není mu bráněno, že může dávat další dary na Boží dílo. Ale s dalšími dary nad rámec desátků je to na rozhodnutí každého člověka, podle toho, jak každý člověk chce a může být štědrý. V Bibli nás Ježíš Kristus vybízí ke štědrosti a říká: „**Dávejte a bude vám dáno, dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá.**“ Luk. 6:38. Boží plán pro financování jeho díla na zemi je jednoduchý a krásný. Bůh žádá lidi, aby podporovali jeho věc ze srdce, beze strachu o své vlastní potřeby, protože ty nakonec budou naplněny nad naše očekávání. Možná někoho napadne, že přece Bůh vlastní všechno, zlato, stříbro, dobytek i nás, proč tedy potřebuje naše peníze? Víte, že desátkový systém je Božím plánem pro náš osobní podíl na financování Božího díla, tedy díla zvěstování evangelia na této zemi. Samozřejmě, že Pán Bůh by se bez toho obešel, ale Boží dílo potřebuje jednak lidi, kteří jsou ochotni v Božím díle pracovat, ale i ti lidé potřebují z něčeho žít. Takže Pán Bůh to vytvořil způsobem, že se lidé mohou podle svých darů a obdarování Božího díla účastnit, a to jak našimi hřívnami, kterými jsou čas a naše služba, tak také našimi, podle našich možností, finančními prostředky. Bůh totiž nikdy neměl v úmyslu, aby jeho církve byla financována loterií, tombolou nebo hazardními hrami. Otázka tedy je: Není právě desátek odpovědným způsobem, jak financovat tu nádhernou Boží zvěst záchrany pro věčný život dalším lidem? A proto se všichni věrní Boží správci podílejí na tomto nejdůležitějším díle na této zemi. Podílejí se na

tom jediném díle, jehož výsledky budeme vidět i na věčnosti. A desátky platí často ze svých skromných platů i kazatelé, evangelisté a misionáři. Tedy i ti, kteří zvěstují Boží dílo, protože se to i jich týká, jako každého jiného. A tak každý člověk dává podle toho, jak přijímá. Jestliže vydělá 10 000,-- Kč, 1 000,-- Kč vrátí Bohu. Pokud si někdo jiný vydělává více či méně, vrátí Bohu znovu desetinu svého příjmu. Tak je představen ten Boží princip financování Božího díla. Po pravdě řečeno, Bůh tento systém neustanovil proto, aby jeho dílo bylo financováno z daní, nebo z peněz daňových poplatníků. A proto také i CASD všude na světě je financována pouze z desátků, pouze z dobrovolných darů svých členů. Moje zkušenost za těch 12 let je, že to nikdo nekontroluje. To záleží na svědomí každého člověka, jaké má vůči Bohu. Ale to dílo funguje takovým způsobem, že jsou země, které mají nedostatek a jsou země, které mají přebytek. A když se to na celé zemi zprůměruje, tak to Boží dílo prostě funguje všude tak, jaké jsou jeho potřeby. V tom vidím další velké tajemství tohoto Božího finančního inženýringu.

Ale ať dáme Bohu cokoliv, tak on nám vždycky dává více. Vždycky dostaneme víc, než dáme. Když vracíme Bohu desátek, tak vyjadřujeme své ocenění za to, co pro nás udělal a stáváme se méně sobeckými a méně chamtivými. Bude nám logicky více záležet na druhých. Když se dělíme o naše požehnání s druhými, tak rosteme v lásce a soucitu. Podobáme se více a více Ježíši. A to je také Boží plán našeho růstu v Kristu. Ježíš vyprávěl strhující příběhy aby ilustroval své učení. A tento je velmi zajímavý. Jeden pilný a pracovitý farmář těžce pracoval a pak měl obrovskou úrodu v době sklizní. Žeň byla tak veliká, že mu jeho stodoly nestačily. Byly přeplněné a úroda ještě nebyla sklizena. Co bylo tedy teď nejlepší udělat? To bylo pro něho dilema. Přemýšlel, jak se nejlépe rozhodnout. Měl by dát přebytek chudým? Ale vždyť to patřilo jemu. Nebylo to jeho pečlivé plánování. Nebyla to jenom jeho pracovitost, jenom jeho moudrost a zemědělská odbornost, co udělalo jeho farmu nejúspěšnější v celém okolí. Ale on sám sebe přesvědčil o tom, co udělá. „**Tohle udělám: Zbořím stodoly, postavím větší a tam shromáždím všechno své obilí i ostatní zásoby a řeknu si: Teď máš velké zásoby na mnoho let. Klidně si žij, jez, pij, buď veselé myslí. Ale Bůh mu řekl: „Blázne! Ještě této noci si vyžádají tvoji duši, a čím bude to, co jsi nashromáždil? Tak je to s tím, kdo si hromadí poklady a není bohatý před Bohem.“ Luk. 12:18-21.** Tento bohatý farmář neuznal zdroj svého požehnání. Ignoroval svého Stvořitele a své závazky, co by správce. Vůbec nemyslel na chudé, na sirotky, na vdovy, na bezdomovce. Myslel jen na sebe. A měl problém se svým srdcem. Ježíš řekl: „**Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ Mat. 6:21.** Ježíš hovořil velmi vážně o našem postoji k majetku, protože pokud náš majetek neodevdáme do Ježíšových rukou, tak nás to může zavést pryč od Boha a my pak můžeme ztratit i život věčný. Mám velice rád tento text, který řekl Ježíš: „**Jaký prospěch bude mít člověk, získá-li celý**

svět, ale svůj život ztratí?“ Mat. 16:26. Rozumíme tady tomu hlubokému významu těchto jeho slov? Už jsem to říkal ve svém životním příběhu, i kdyby člověk měl tisíckrát tolik co má Bill Gates, ale přišel by o věčný život, tak tento jeho dočasný život byl pouhou marností. I kdyby člověku patřil celý svět, jak říká Ježíš, ale když přijde o věčný život, tak ztratil úplně všechno.

Častým problémem moderního člověka je, že se jeho život stal tak složitým a jeho rozvrh tak přeplněným, že buď zapomíná anebo si nevyčlení čas, aby pamatoval na to, odkud všechna jeho požehnání přicházejí. Potom si neuvědomujeme ani cenu, která byla zaplacená, abychom byli vykoupeni z hříchu. V důsledku toho si přestáváme uvědomovat, jak je důležité, abychom ctili Boha svým časem, našimi talenty a obdarováními a propůjčeným majetkem. Ježíš nám umožňuje rozzářit naše životy. Všechno, co máme, je darem od Hospodina. Naše životy jsou Božím darem. Naše zdraví je Božím darem. Každé nadechnutí je Božím darem. Jídlo, které jíme, oděv, který nosíme, dům, ve kterém žijeme, to vše jsou dary od Hospodina. A když Bohu děkujeme desátkem, tak mu tím vlastně říkáme: „Uvědomuji si Bože, co vše jsi mi dal. A děkuji ti za to.“ Tak i dnes večer chci zakončit tuto přednášku výzvou, abyste i vy sami, pokud chcete, Pánu Bohu slíbili věrnost i v těchto oblastech. Protože všechno, co k životu dostáváme, máme od něho. Tak i dnes se na závěr budeme modlit.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, děkujeme ti za všechno, co pro každého z nás děláš v našich životech. Děkujeme ti přede vším za život, jako takový, že jsi nám jej dal, že tvou mocí je náš život udržován. Děkujeme ti za zaslíbení, která od tebe máme, protože ty jsi poslal svého jediného Syna, jak můžeme číst ve tvém slovu: „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.**“ Jan 3:16. A já ti děkuji, Pane Ježíši za to, že jsou milióny a milióny lidí na naší zemi, kteří tobě odevzdávají svůj život a chtějí věrně tebe následovat. Chci tě za to stejně prosit i za každého z nás, jak tady nyní jsme, abys nás vedl, abys nám dával sílu a uschoptil nás k tomu, abychom tobě byli věrni, a abychom kráčeli po té úzké cestě, která vede k životu věčnému. Za to se i dnes večer chceme k tobě modlit a za to ti také děkujeme. Amen.